

Liang seděl na kraji cesty a pozoroval novoroční průvod. Dnes alespoň nepršelo, a tak mu nebyla taková zima, jak byl zvyklý.

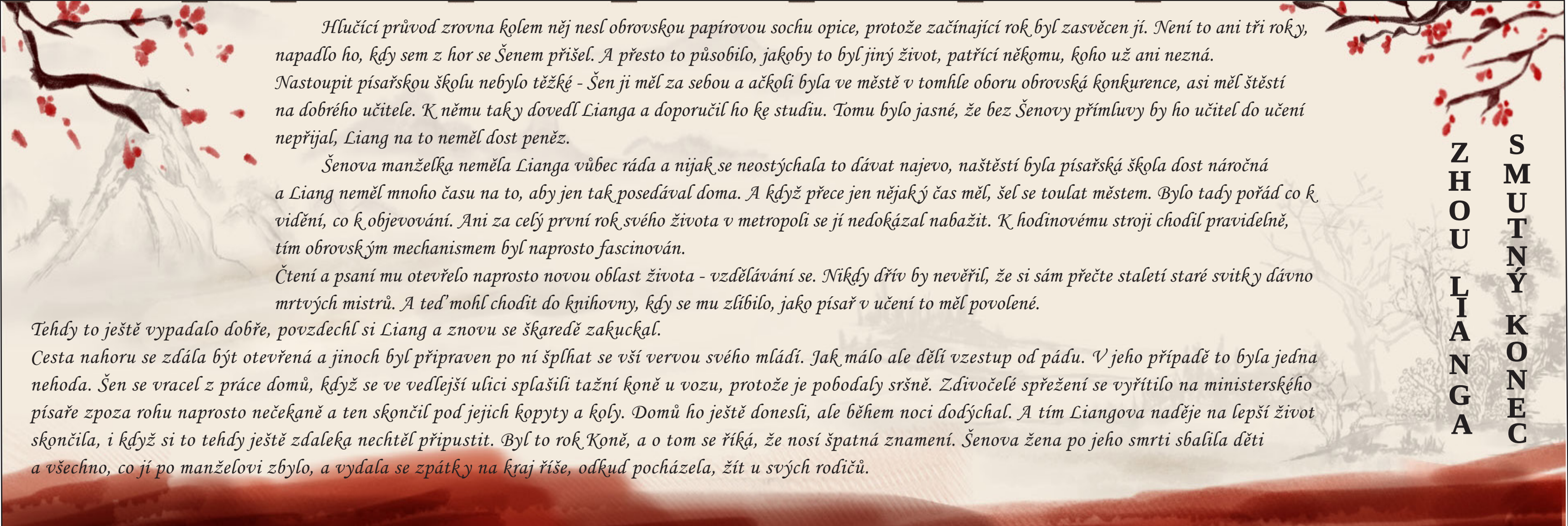
Ještě více se schoulil do starého svrchníku, než ho roztrásl další záchvat kašle. Hleny byly husté a krvavé, plíce a celý hrudník ho bolely. Věděl, že konec už není daleko. A tak se snažil, alespoň ještě dnes, ještě jednou, zažít tu nádhru.

Když před třemi lety sestupoval z hor - když přijal nabídku svého bratrance Šena přestěhovat se do města a stát se písařem - snažil se připravovat na to, co uvidí. Nechtěl být před bratrancem jako prostáček z vesnice, který nikdy neviděl panský palác. Ale všechna snaha byla marná. Nikdy ho nenapadlo, že nějaké město může být tak obrovské.

Několik nocí předtím, než se vůbec přiblížili k hradbám, vídal na obzoru záři. Nechtěl věřit, že to může být hlavní město říše. Nic přece nemůže být takhle velké. Ale mýlil se. Všechno, co pak viděl, mu znovu a znovu vyráželo dech. Kupecká stezka, kterou se s bratrancem Šenem k Čchang-Anu blížili, byla plná lidí, jedoucích oběma směry. Většina z nich byli Hanové, ale byli mezi nimi i lidé stovek jiných národností. Když ještě před městem spatřil poprvé v životě člověka černé pleti, nechtěl věřit, že to není naličený herec.

Dokonce by se pokusil na toho člověka sáhnout, kdyby ho Šen nezastavil. Hradby, objímající celé město, byly vyšší než jakákoli budova, kterou kdy viděl, s výjimkou chrámu v Nuan'c, kde byl jednou jako dítě. A domy za nimi - z toho zrak přecházel. Tehdy sem přišli na jaře. Šen, který pracoval na ministerstvu obchodu - měl v zimě svou tříměsíční dovolenou, aby mohl navštívit rodinu v rodné vesnici. A tam jednoho večera nad švestkovým vínem Liangovi navrhl, ať jde s ním žít do metropole. Liang, čtvrtý syn chudého farmáře, nemusel nad nabídkou dlouho přemýšlet.

Rodiče dali dohromady pár mincí, aby mu vypomohli. Věřili, že až bude ministerským písařem, tak na rodiče nezapomene a bude jim posílat část platu na přilepšenou. Šen slíbil, že může žít v jeho bytě s jeho rodinou, než se vyučí, najde si práci a postaví se na vlastní nohy. Tehdy to všechno znělo tak skvěle. Ale zůstal by doma, kdyby věděl, jak to všechno skončí? Na tuhle otázku si ale nedokázal odpovědět.

Hlučící průvod zrovna kolem něj nesl obrovskou papírovou sochu opice, protože začínající rok byl zasvěcen jí. Není to ani tři roky, napadlo ho, kdy sem z hor se Šenem přišel. A přesto to působilo, jakoby to byl jiný život, patřící někomu, koho už ani nezná. Nastoupit písařskou školu nebylo těžké - Šen ji měl za sebou a ačkoli byla ve městě v tomhle oboru obrovská konkurence, asi měl štěstí na dobrého učitele. K němu taky dovedl Lianga a doporučil ho ke studiu. Tomu bylo jasné, že bez Šenovy přímluvy by ho učitel do učení nepřijal, Liang na to neměl dost peněz.

Šenova manželka neměla Lianga vůbec ráda a nijak se neostýchala to dávat najevo, naštěstí byla písařská škola dost náročná a Liang neměl mnoho času na to, aby jen tak posedával doma. A když přece jen nějaký čas měl, šel se toulat městem. Bylo tady pořád co k vidění, co k objevování. Ani za celý první rok svého života v metropoli se jí nedokázal nabažit. K hodinovému stroji chodil pravidelně, tím obrovským mechanismem byl naprosto fascinován.

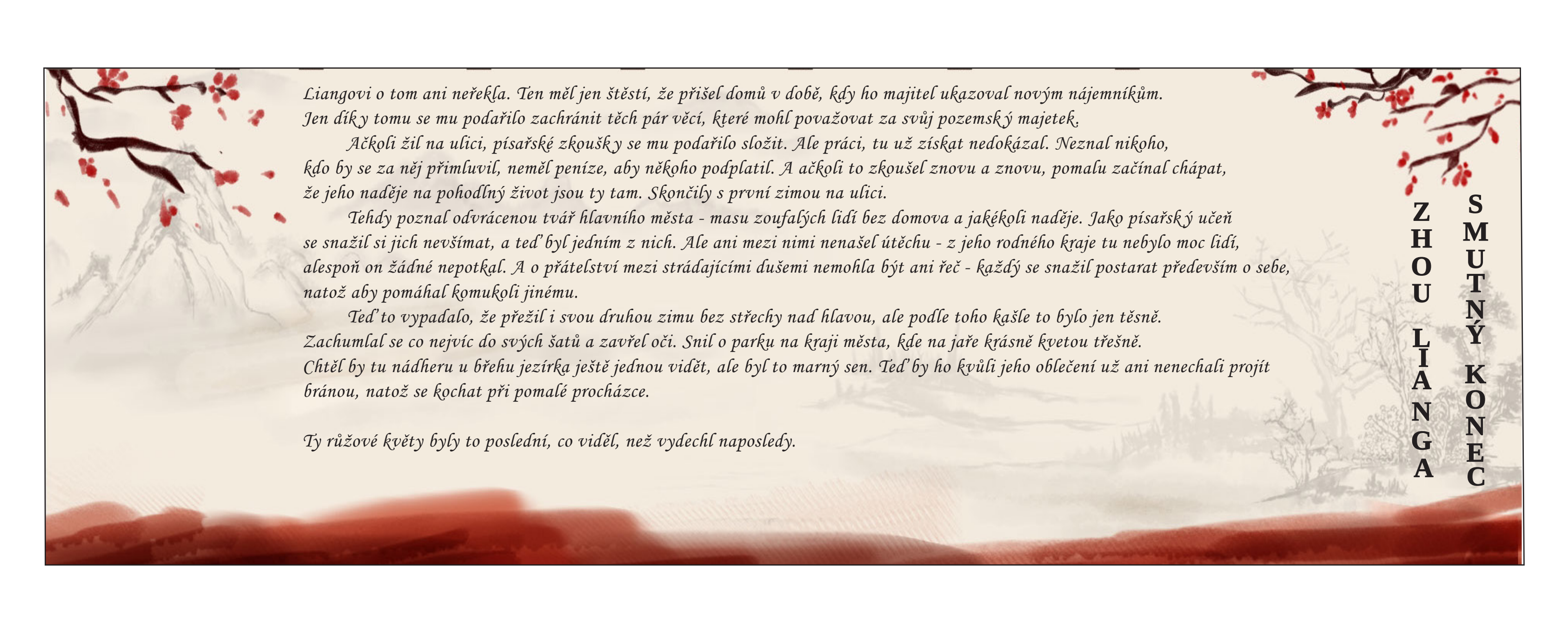
Čtení a psaní mu otevřelo naprosto novou oblast života - vzdělávání se. Nikdy dřív by nevěřil, že si sám přečte staletí staré svitky dávno mrtvých mistrů. A teď mohl chodit do knihovny, kdy se mu zlíbilo, jako písař v učení to měl povolené.

Tehdy to ještě vypadalo dobře, povzdechl si Liang a znovu se škaredě zakuckal.

Cesta nahoru se zdála být otevřená a jinoch byl připraven po ní šplhat se vši vervou svého mládí. Jak málo ale dělí vzestup od pádu. V jeho případě to byla jedna nehoda. Šen se vracel z práce domů, když se ve vedlejší ulici splášili tažní koně u vozu, protože je pobodaly sršně. Zdivočelé spřežení se vyřítilo na ministerského písaře zpoza rohu naprosto nečekaně a ten skončil pod jejich kopyty a koly. Domů ho ještě donesli, ale během noci dodýchal. A tím Liangova naděje na lepší život skončila, i když si to tehdy ještě zdaleka nechtěl připustit. Byl to rok Koně, a o tom se říká, že nosí špatná znamení. Šenova žena po jeho smrti sbalila děti a všechno, co jí po manželovi zbylo, a vydala se zpátky na kraj říše, odkud pocházela, žít u svých rodičů.

Z
H
O
U
L
I
A
N
G
A

S
M
U
T
N
Ý
K
O
N
E
C

Liangovi o tom ani neřekla. Ten měl jen štěstí, že přišel domů v době, kdy ho majitel ukazoval novým nájemníkům. Jen díky tomu se mu podařilo zachránit těch pár věcí, které mohl považovat za svůj pozemský majetek.

Ačkoli žil na ulici, písarské zkoušky se mu podařilo složit. Ale práci, tu už získat nedokázal. Neznal nikoho, kdo by se za něj přimluvil, neměl peníze, aby někoho podplatil. A ačkoli to zkoušel znovu a znovu, pomalu začínal chápat, že jeho naděje na pohodlný život jsou ty tam. Skončily s první zimou na ulici.

Tehdy poznal odvrácenou tvář hlavního města - masu zoufalých lidí bez domova a jakékoli naděje. Jako písarský učeň se snažil si jich nevšímat, a teď byl jedním z nich. Ale ani mezi nimi nenašel útěchu - z jeho rodného kraje tu nebylo moc lidí, alespoň on žádné nepotkal. A o přátelství mezi strádajícími dušemi nemohla být ani řeč - každý se snažil postarat především o sebe, natož aby pomáhal komukoli jinému.

Teď to vypadalo, že přežil i svou druhou zimu bez střechy nad hlavou, ale podle toho kašle to bylo jen těsně. Zachumlal se co nejvíc do svých šatů a zavřel oči. Snil o parku na kraji města, kde na jaře krásně kvetou třešně. Chtěl by tu nádheru u břehu jezírka ještě jednou vidět, ale byl to marný sen. Teď by ho kvůli jeho oblečení už ani nenechali projít bránou, natož se kochat při pomalé procházce.

Ty růžové květy byly to poslední, co viděl, než vydechl naposledy.

Z
H
O
U
L
I
A
N
G
A

S
M
U
T
N
Ý
K
O
N
E
C

2

Cesta na vyvýšenou louku za vesnicí nebyla dlouhá, ale protože Dao letos vzal sebou i svou nejmladší Ting a ta trvala na tom, že půjde po svých, trvala skoro hodinu. Starší Kun pevně v náruči svíral papírového dračka kterého s otcem vyrobili a neustále odbíhal dopředu, kde pak na otce se sestrou netrpělivě čekal.

Už z dálky viděli, že na louce je spousta lidí a na nebi se vznášelo několik desítek papírových letců. Někteří jen tak spokojeně seděli ve výšce, jiní rychle přelétali z místa na místo podle toho, jak jejich vodič pobíhal po zemi s provázky v ruce.

Ting se zastavila a už snad po dvacáté ukazovala na nebe. Dao se zastavil s ní a křiknul na syna ať počká, protože už zase spěchal napřed. Do vzduchu se vznesl další draček, tentokrát jeden z těch velkých. Musel mít skoro dvacet vrstev a do vzduchu mu pomáhala desítky vesničanů. Obrovský draček se zlatavě lesknul a když začal stoupat, jeho vodič pevně svíral lanku v ruce a rozvážným krokem couval. Lidé kolem na zemi a draci na nebi ustupovali, aby jim udělali místo.

Kun zůstal stát a s úžasem sledoval jak sice lehké, ale dlouhé monstrum rozvážně stoupá vzhůru.

“Ten je, co tati?” řekl otci, když ho s Ting v náruči dohnali. Kun pak trochu posmutněle pohlédl na dračka ve svých rukou. Byl jednoduchý, jen ze tří vrstev, a celý natřený na zeleno. Jakoby se styděl za tak malého vzduchoplavce. Dao viděl rozrušení svého syna a na uklidněnou mu řekl: “Ten náš možná není největší, ale v soutěži o nejdelší let bude mít dobré šance. Protože bude mít dobrého vodiče,” mrkl pak na syna a trochu uličnický mu rozcuchal vlasy.

Ting se tomu zasmála. Na kraji louky pak položili dračka na zem a začali opatrně rozmotávat a rovnat všechny provázky a lanku.

“Tati, proč nesmí mít nikdo zlatého dračka, jen pan Jin?” ptal se u práce chlapec. “To je proto, že zlatá barva dračka patří k jeho rodu. Je spřízněn s pánem celé provincie, velkým Jin Žo Čanem.”

P
O
D
V
Í
T
R
Z
I
M
N
Í

Kun nad tím přemýšlel. "No ale mě Gao říkal, že páni jiných provincií mají taky své barvy draků - modrou, bílou, žlutou, červenou, fialovou a," pohlédl na dračka před nimi na zemi, "zelenou. A to nikomu nevadí, že lidé používají na dračky tyhle barvy?"

"Víš synu, ono to je o tom, kde je jaký pán. My jsme v provincii Jin a pánem našeho okresu je Wang Si z rodu Jin. V naší provincii můžeme použít na dračka jakou barvu chceme, jen ne zlatou. Ta patří rodu Jin. Ale v daleké zemi, kde vládne velký pan Liang, tam třeba lidé udělat zlatého dračka mohou, ale zase nemohou udělat fialového, protože to je barva draků jejich pánů Liang."

"A jak přišli na to, který pán ma kterou barvu?" ptal se zvědavý chlapec dál. "Na to nemuseli přicházet. Nevzpomínáš si na vyprávění o Nebeských Otcích?" "Vím, že císař je Synem Nebes," zkusil odpovědět chlapec.

"No, to je. Ale nejenom on. V dávných dobách po nebi létali opravdoví draci, ne jako ti naši - z papíru. Tehdy ještě lidé byli divocí a neznali mnoho moudrosti. Draci je ze své výšky sledovali, pozorovali, učili se o nich. A viděli, že lidé jsou sice divocí, ale jsou také chytří a učenliví. A tak se někteří ze starých draků rozhodli, že lidem pomohou a naučí je moudrosti.

Sedm starých nebeských otců - zelený, zlatý, žlutý, modrý, bílý, červený a fialový - sestoupilo z nebe a aby lidi nevyděsili, přijali jejich podobu. Každý si vybral jiný kout země, protože každý z nich měl jinou představu o tom, co chce lidi naučit. A tak mezi těmi dávnými divokými lidmi žili několik pokolení a předávali jim moudrost. Zlatý otec rodu Jin naučil lidi, jak ochočit a chovat zvířata, proto je v naší provincii tolik pastevců a ta největší stáda v říši. Zelený otec rodu Čao Wen naučil tamní lid tajemství výroby papíru, proto všechnen papír říše pochází z jejich provincie. Modrý otec rodu Liu Song naučil lidi tajemství hedvábí, a proto to nejlepší hedvábí je z této provincie. Bílý otec rodu Či naučil tamní lidi tajemstvím magie, a proto odtamtud pocházejí ti nejmocnější čarodějové. Fialový otec rodu Liang přinesl moudrost praskavého prachu, a proto ty nejlepší ohňostroje dělají mistři z jejich provincie. Červený otec rodu Čen naučil lidi pěstovat rýži, proto je v jejich provincii nejvíce rýžových polí." Dao se odmlčel, aby zkusil, jestli chlapec dobře poslouchal.

P
O
D
Í
Z
T
I
R
M
N
Í

“A co Žlutý drak? Co naučil lidi on?” Dao se spokojeně usmál - chlapec byl bystrý a hned věděl, na kterého draha jeho otec ‘zapomněl’.
“Žlutý praotec? Ten sestoupil do provincie rodu Tsang a předal tamním lidem tajemství o zpracování kovů, proto jsou největší mistři kováři a nejlepší nástroje a zbraně pochází právě z jejich provincie. A náš Nebeský Otec, který se stará o blaho nás všech v říši, je potomkem tohoto slavného rodu.” “Císař je kovář?,” zeptal se chlapec trochu zaraženě.

“Není, ale věřím, že se jako jeho předkové v tajemstvích železa vyzná.” “A co bylo pak s těmi draky? Zase odletěli? Kam?”
“Je mnoho příběhů, co se s nimi dělo pak, Kune. Ale nikdo neví, co se stalo doopravdy. Mnozí si myslí, že když tihle Praotcové kráčeli mezi lidmi, měli s nimi i děti. A právě jejich dračí krev v žilách těchto potomků je zdrojem síly jejich rodů. Jsou v říši nejmnocnější už spousty a spousty let.” Dao se trochu zasníl a tak si nevšiml, jak Ting začala zamotávat pečlivě narovnané provázky. Kun ji pleskl přes ruku a děvčátko se rozpláкло. Otec ji zvedl do náručí a tišil a sledoval, jak syn napravuje, co dcera napáchala. Naštěstí se vše podařilo rozmotat. Ale pro jistotu už Ting na zem znovu nepustil a pevně ji držel. “Kam odešli pak, těžko říct. Na nebi je nikdo neviděl alespoň tisíc let,” dokončil Dao.

Když Kun odcházel s nataženými lankami v ruce trochu stranou, ještě se s nadějí v hlase zeptal: “A my máme taky v sobě dračí krev?”

“My?,” zamyslel se otec a chystal odpovědět, ale vidouc nadšené očekávání v chlapcových očích, rozhodl se říct to trochu jinak, “Kdo ví, i v nás může ždíbíček být. Co myslíš?” Otázku směřoval na svou dcerku. Tu už pláč opustil a nyní se na otce usmála a vehementně přikyvovavla hlavou.

Kun byl s odpovědí spokojen, pevně sevřel lanku. Dao volnou rukou chytil konec draha a kousek ho zvednul. “Připraven?,” kouknul na syna. Ten přikývl. “Tak leť, drahu!” křiknul Dao a chlapec se rozběhl. Otec vyhodil draha, co nejvýš dokázal a ten hned začal dobře nabírat výšku. Během chvíle se jejich zelený drak přidal na nebi k ostatním. Ting výskala radostí, Kun se přehnaně soustředil, aby neudělal jedinou chybičku. A jejich otec je pozoroval a byl spokojený.

P
O
D
V
Í
T
R
N
Í

☆ toto jsou vybrané zápisky z deníku rádžnajíka Čehura Sandža Khamamura, ve službách palaského krále Gopala II., k císaři říše Nebeského Draka Süan-Cungovi ☆

3. den gaura pakša Šrávana 787 (den 1)

Po tříměsíční cestě jsme konečně dorazili do sídelního města Říše, Čchang-Anu. Císař nás ale nepřijal. Čekali jsme před palácem (!!!) celé odpoledne. Muži v úřednických šatech se nás opakovaně ptali, kdo jsme a co chceme. Prokázal jsem se pověřovacím listem krále, ale na úředníky to udělalo pramalý dojem. Nechali nás stát mezi všemi ostatními prosebníky, jako nějaké metaře. Večer se nás jeden ptal, co tam ještě děláme. Řekl, že k císaři se dnes nedostaneme, ať přijdeme zítra. Doufal jsem, že nás alespoň ubytují, jakožto vyslance sprátené hlavy státu. Mýlil jsem se. Když začalo pršet, jeden z úředníků se nad námi slitoval a poslal nás do hostince, kde se o nás postarají.

4. den gaura pakša Šrávana 787 (den 2)

Od rána jsem čekal před palácem na přijetí. Vyslal jsem služebné ještě před rozbřeskem, aby získali místo co nejbliž bráně, ale ukázalo se, že spousta prosebníků spí přímo tam na ulici, aby měli ráno co nejlepší pozici v řadě. Snažil jsem se přesvědčit úředníky o důležitosti naší výpravy. Jen mi vzali pověřovací list a zmizeli s ním v paláci. Taký chtěli vzít dary, které jsme císaři přivezli, ale to jsem kategoricky odmítl - mám je předat císaři osobně. Máme přijít zítra.

8. den gaura pakša Šrávana 787 (den 6)

Císař nás stále nepřijal. Čekali jsme před palácem každý den. Dnes jsem hovořil s nadřízeným písařů, kteří zapisují prosebníky. Byl překvapen naší přítomností. Chtěl po mně pověřující dopis, ale ten už jsem před pár dny předal jeho podřízeným. Říkal, že bez něj se dál nedostaneme.

C Ā
Í E
S N K
A A Á
R N
E Í

13. den gaura pakša Šrávana 787 (den 11)

Hlavní písař stále nedokázal najít mou pověřovací listinu. Stále čekáme. Nevím, co mám dělat dál, nechci krále zklamat, ale nepočítal jsem s tím, že nás tu budou ignorovat. Je to moje první výprava ve věcech koruny, zklamání by vrhlo špatné světlo na celou mou rodinu.

5. den vadija pakša Šrávana 787 (den 17)

Včera večer, když jsem si u večere stěžoval na práci císařských úředníků, hostinský se přeptal na dovolení, jestli mi může poradit. Řekl, že hlavní úředník od brány potřebuje trochu 'pomocť', aby náš dopis našel. Nejdřív jsem to nechápal, ale nakonec ten dobrý muž řekl, že je třeba toho úředníka uplatit. Dnes jsem tedy vzal sebou nějaké zlato a nabídl ho úředníkovi. Pověřovací dopis se našel během chvíle a úředník nás postoupil na vyšší místa. Dostali jsme se dovnitř paláce, jenže celý zbytek dne jsme jen marně čekali. Ale pověřovací dopis mám zpět a už se ho nevzdám.

12. den vadija pakša Šrávana 787 (den 24)

Sedm dní jsme čekali uvnitř paláce. Vždy nám večer řekli, že snad už zítra. Dny čekání jsou dlouhé a ani nenechají člověka projít se po palácových pozemcích a obhlédnout jeho krásy. Snad už brzy nás císař přijme.

6. den vadija pakša Bhādrapād 787 (den 46)

Skoro celý měsíc stálého čekání. Není se koho dovolat, prý musíme čekat, nebo se můžeme vrátit domů. Nechtějí chápat, že nám také běží čas. Nejhorším zjištěním ale bylo, když se ukázalo, že v hostinci nám za ubytování a stravu účtují tucetkrát více než ostatním, protože 'na to máme'. Velitel mé stráže chtěl hostinec vypálit, ale uklidnil jsem ho. Našli jsme si jiné, levnější ubytování.

C Ā
Í E
S N K
A A Á
Ā N
E Í

8. den gaura pakša Ašvin 787 (den 62)

Neuvěřitelné - dnes se nám představil Hean Tai Doa, jeden z vedoucích úředníků pro zahraniční styky. Z vývoje naší snahy o slyšení u císaře nebyl nijak potěšen a dle všeho přísně potrestal několikero nižších úředníků, kteří se nám v předchozích dvou měsících věnovali. Slíbil, že slyšení už brzy zařídí.

11. den gaura pakša Ašvin 787 (den 65)

Hean Tai Doa nám zařídil ubytování v paláci. Nejen, že ušetríme, ale jsme i blíže císaři a už nemusíme dny trávit v čekacích saloncích. Dokonce se můžeme po části pozemků volně procházet.

11. den vadija pakša Ašvin 787 (den 79)

Ti lidé zde jsou opravdu zvláštní. Měl jsem pocit, že Hean Tai Doa nám pomáhá a myslí to upřímně. Ale i on čekal, až mu dám nějaké zlato, aby věci poposunul. Prý zítra nebo pozítří.

4. den gaura pakša Kártik 787 (den 86)

Bylo to sedm dní a nesetkali jsme se s císařem, ale jeho pověřencem pro věci jihozápadních sousedů Říše, ctihodným Jin Šou Fengem. Vyslechl naši nabídku a přislíbil, že její důležitost sdělí císaři v celém jejím rozsahu. Dal jsem mu zlato, aby tu důležitost a rozsah nepodcenil.

C Ć
Í E
S N K
A A Á
Ě N
E Í

9. den gaura pakša Kártik 787 (den 91)

Císař se prý rozestonal a určitě nebude přijímat návštěvy alespoň několik následujících dní, možná celý měsíc.

7. den vadija pakša Kártik 787 (den 103)

Dnes jsem se úplnou náhodou dozvěděl, že ve městě je posel od našeho krále, který mi nesl důležitou zprávu. Ale nebyl vpuštěn do paláce a ani mě nikdo neinformoval o tom, že tady posel je. Ukázalo se, že je ve městě už celý měsíc. Situace doma se nevyvíjí příliš slibně. Král přišel o část vojsk a uzurpátor získal širší podporu na západě království. Musím se dostat k císaři a přesvědčit ho o nutnosti pomoci. Hean Tai Doa se velice omlouval za přehlédnutí posla, prý všechny úředníky do toho zapletené exemplárně potrestal. Císař je stále nemocen.

11. den gaura pakša Agraghajána 787 (den 121)

Císař je stále indisponován. Poslal jsem bežce zpět ke králi se zprávou o neutěšeném vývoji situace. Touhle dobou už jsme dle plánů měli být zpátky u našeho dvora a očekávat příchod vojenské pomoci od císaře. Snad se doma nestali nic hrozného a naše mise má ještě smysl.

2. den gaura pakša Pouš 787 (den 140)

Palác slaví, císař je prý uzdraven. Ctihodný Jin Šou Feng říká, že setkání proběhne již brzy. Při našem naléhání kdy přesně, docela nepokrytě řekně, že to je na vahách. Mnoho zájemců chce slyšení co nejdříve, ale pořadí určí jejich váha. Zase jsem mu dal zlato, ale obávám se, že ne dost, abychom se ke slyšení dostali během následujícího půlměsíce.

C Ā
Í E
S N K
A A Á
Ā N
E Í

3. den vadija pakša Pouš 787 (den 155)

Dorazil další posel od našeho krále, tentokrát ho k nám pustili. Je po válce. Uzurpátor podlehl nemoci, kterou se na tažení nakazil a po jeho smrti se unie odbojných pánů velmi rychle rozpadla. Většina horečnatě slibovala věrnost starému králi, ostatní byli rozprášeni. Naše cesta může skončit. Dávám rozkazy k balení a do dvou dnů opouštíme město.

4. den vadija pakša Pouš 787 (den 156)

Ctihodný Jin Šou Feng mě přišel odvést ke slyšení u císaře. Chtěl jsem nejdříve odmítnout, ale pak jsem souhlasil. Císaři jsem předal dary a zkráceně mu popsal vývoj situace u nás, včetně nejnovějších událostí. Poděkoval jsem za pohostinnost. Císař je docela příjemný člověk a já pochopil, že do jisté míry ani on není naprostým pánem. Je obklopen lidmi, kteří mu nemohou nic odmítnout, ale jakmile se za nimi zavrou dveře, jednají často spíše na vlastní pěst. Hledají způsoby, jak si k císařské mzdě ještě přilepšit. A těch způsobů je mnoho. Je to zvláštní země, tahle Říše Nebeského Draha. Na jednu stranu jsou jejich úspěchy v technologiích a magii opravdu obrovské. Mají největší město na celém širém světě. Mají spočítány snad všechny jednotlivé obyvatele své říše. Na druhou stranu se zdá, že nikdo nehne prstem jen proto, že mu to z hlediska jeho postavení přísluší. Vždycky čekají něco navíc. Ale neřeknou si o to, celé to je taková hra náznaků a nevyřčených přání, která byste měli splnit, abyste dosáhli toho, co potřebujete. Jsem prevelice rád, že prosba o pomoc ztratila během čekání svou naléhavost. Jsem si jist, že by nám pomohli, ale přišlo by nás to pěkně draho.

C		Č
Í		E
S	N	K
A	A	Á
Ř		N
E		Í

--- Závěrečná zpráva důstojníka bezpečnosti Hean Song Nua ve věci zmizení výběrčího daní Lan Dinga a vybraného zlata z provincie Jin ---

Při mém vyšetřování jsem šel po stopách zmizelého. Každoroční objížďka provincie Jin spojená s výběrem daní podle všech mých informací probíhala bez problémů. Východní cíp území, kterým vede Hedvábná stezka, si ponechával vždy na závěr své výpravy, protože se tudy z provincie vracíval do Čchang-Anu. Ani letos to neudělal jinak. Poslední zastávku s úspěšným výběrem daní provedl ve velkém hostinci u Hedvábné stezky jménem Unavený Poutník. Vyslechl jsem tam několik svědků, kteří mi potvrdili, že odtamtud odcházel. Osobně jsem zkontroloval dokument, kterým ctěný Lan Ding potvrdil majiteli hostince odevzdanou částku. Pečetě i podpis odpovídaly.

Dva dny před koncem léta odtud se svou skupinou odešel. Spolu se dvěma dalšími kupeckými výpravami se vydali po Hedvábné Stezce směrem k Dun-Huangu, kam by za normálních okolností dorazili během deseti dní. Ale už ze své cesty sem vím, že ctěný Lan Ding do města nikdy nedorazil.

V osadě Šimi, která je vzdálená dva dny cesty od hostince směrem k Dun-Huangu, výběrčího už také neviděli. Za to mi řekli, že v období, kdy výběrčí zmizel, tu vydatně pršelo. Prý po několik dní. Stezka bývá v horách někdy nebezpečná a to nejen kvůli počasí. Mezi hostincem a Šimi jsem našel místo, kde spadla obrovská kamenná lavina. Místní potvrdili, že to bylo někdy v době zmizení. Desítky lidí pak po tři dny odklízely kamení, aby byla stezka zase bezpečně průchozí. Při odklizení však nenašli nic, co by nasvědčovalo, že lavina spadla na výběrčího a obchodníky, kteří s ním cestovali. S celou svou skupinou jsem se rozhodl úsek s lavinou prozkoumat důkladně. Hned první den práce jsme dole ve strži našli skryté zbytky vozů a těla. Samozřejmě pomocí magie, na přesunutí té masy kamenů bych musel mít sebou celý pluk.

Z
D
A
N
Ě
T
R
A
N
C
E
N
É

4

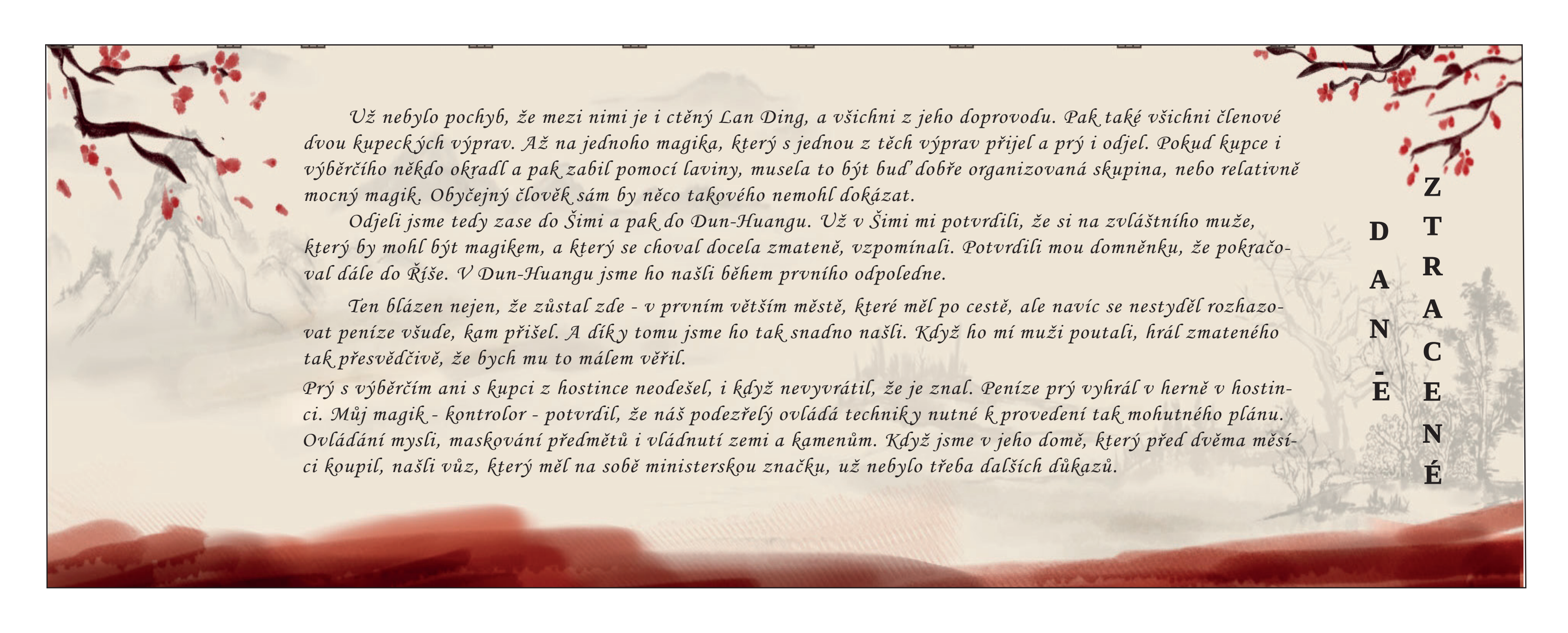
Začali jsme tedy kopat a během tří dní jsme vysvobodili trosky sedmi vozů, našli naprosto zničené mrtvoly dvaadvaceti lidí, z nichž jedna měla roucho výběrčího daní.

Zvláštní ale bylo, že jsme nejen nenalezli zlato, které měl výběrčí vézt, ale ani žádné zboží nebo hotovost, kterou by u sebe měli mít ty dvě kupecké výpravy, které ctěného Lan Dinga doprovázely.

Nechal jsem magiky ještě dva dny pátrat, jestli zlato někde v lavině neobjeví, ale jsou si jisti, že tam žádné není. Vrátil jsem se do hostince Unavený Poutník a spustil další kolo výslechů. Ačkoli ke zmizení došlo před více než dvěma měsíci, zaměstnanci si na den, kdy ctěný Lan Ding odjížděl pamatovali docela dobře. Podle všeho bylo ve výpravě celkem dvacet tři lidí. Mí magikové našli ale jen dvacet dva těl. Bylo stěžejní určit totožnost dvacáté třetí osoby, jejíž tělo jsme pod lavinou nenašli.

Ta těla, co jsme dovezli sebou, byla v hrozném stavu. Rozmačkána na kaši. Identifikovat tváře nebylo možné ani u jednoho. Také jim chyběly šperky a osobní předměty, což bylo ještě zvláštnější. Taky měli bílé vlasy, což mě i mým magikům silně naznačovalo, že v jejich smrti či těsně před ní byli cíli něčeho silně magického. Těla se dala identifikovat pouze podle zbytků oděvů, ve kterých byla. Bez lidí z hostince by asi tehdy mé pátrání skončilo, ale s jejich pomocí jsme nakonec všech dvaadvacet těl identifikovali.

Z
T
D
R
A
A
N
C
-
Ě
E
N
É

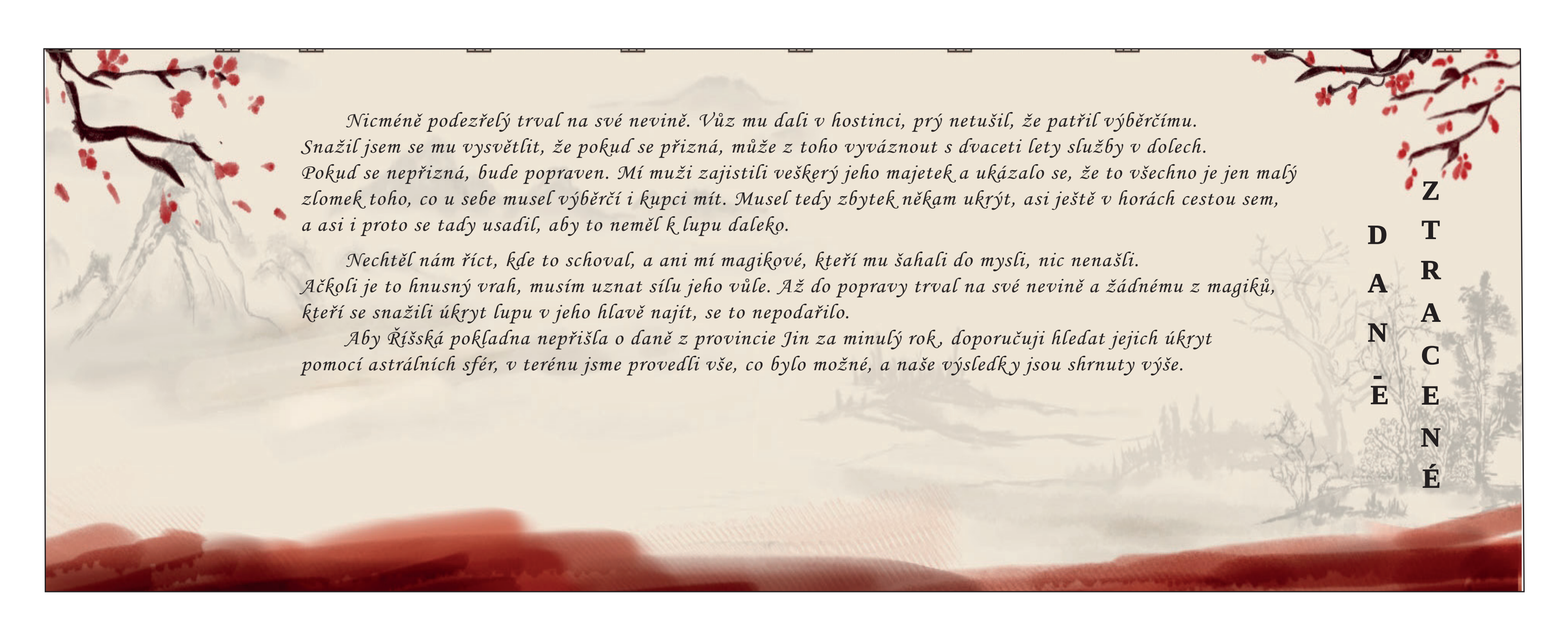
Už nebylo pochyb, že mezi nimi je i ctěný Lan Ding, a všichni z jeho doprovodu. Pak také všichni členové dvou kupeckých výprav. Až na jednoho magika, který s jednou z těch výprav přijel a prý i odjel. Pokud kupce i výběrčího někdo okradl a pak zabil pomocí laviny, musela to být buď dobře organizovaná skupina, nebo relativně mocný magik. Obyčejný člověk sám by něco takového nemohl dokázat.

Odjeli jsme tedy zase do Šimi a pak do Dun-Huangu. Už v Šimi mi potvrdili, že si na zvláštního muže, který by mohl být magikem, a který se choval docela zmateně, vzpomínali. Potvrdili mou domněnku, že pokračoval dále do Říše. V Dun-Huangu jsme ho našli během prvního odpoledne.

Ten blázen nejen, že zůstal zde - v prvním větším městě, které měl po cestě, ale navíc se nestyděl rozhazovat peníze všude, kam přišel. A díky tomu jsme ho tak snadno našli. Když ho mí muži poutali, hrál zmateného tak přesvědčivě, že bych mu to málem věřil.

Prý s výběrčím ani s kupci z hostince neodešel, i když nevyvrátil, že je znal. Peníze prý vyhrál v herně v hostinci. Můj magik - kontrolor - potvrdil, že náš podezřelý ovládá techniky nutné k provedení tak mohutného plánu. Ovládání mysli, maskování předmětů i vládnutí zemi a kamenům. Když jsme v jeho domě, který před dvěma měsíci koupil, našli vůz, který měl na sobě ministerskou značku, už nebylo třeba dalších důkazů.

Z
D
A
N
Ě
T
R
A
N
C
E
N
É

Nicméně podezřelý trval na své nevině. Vůz mu dali v hostinci, prý netušil, že patřil výběřčímu. Snažil jsem se mu vysvětlit, že pokud se přizná, může z toho vyváznout s dvaceti lety služby v dolech. Pokud se nepřizná, bude popraven. Mí muži zajistili veškerý jeho majetek a ukázalo se, že to všechno je jen malý zlomek toho, co u sebe musel výběřčí i kupci mít. Musel tedy zbytek někam ukrýt, asi ještě v horách cestou sem, a asi i proto se tady usadil, aby to neměl k lupu daleko.

Nechtěl nám říct, kde to schoval, a ani mí magikové, kteří mu šahali do mysli, nic nenašli. Ačkoli je to hnusný vrah, musím uznat sílu jeho vůle. Až do popravy trval na své nevině a žádnému z magiků, kteří se snažili ukrýt lupu v jeho hlavě najít, se to nepodařilo.

Aby Říšská pokladna nepřišla o daně z provincie Jin za minulý rok, doporučuji hledat jejich úkryt pomocí astrálních sfér, v terénu jsme provedli vše, co bylo možné, a naše výsledky jsou shrnuty výše.

Z
D
A
N
Ě
T
R
A
N
C
E
N
É

Desítky souborů z celé Říše se připravují na vrchol sezóny na Pivoňkový festival. Tradiční klání divadelníků vždy přináší to nejlepší z divadelní scény a zajisté ne jinak tomu bude i letos. Při návštěvě Čchang-Anu jsem měl díky přízni u ministerského vyššího školského úředníka Pu La Ga možnost shlédnout divadelní klasiku "Šikovná a překrásná konkubína" v podání věhlasného souboru Fei Sing Yiu Chang.

Již úvodní scénka, kdy mladá dívka Bao Zi sděluje své smělé plány publiku, nenechává nikoho na pochybách, že v první části bude o zábavu postaráno. Bao Zi srdnatě líčí, jak se díky své kráse, vychytralosti a schopnosti ovládat muže, stane hlavní konkubínou samotného císaře. Odvážná herečka potvrzuje svá slova v zápětí, když si omotá bezvýznamného úředníčka kolem prstu, jež se posléze plazí po podiu jako ten nejnižší červ. Nebo když komořího tak dlouho svádí až ten dostává infarkt a přesvědčivě umírá. Ale to již diváci s napětím čekají, jak se soubor a hlavně herečka popere s důstojníky císařské gardy. Slavnou scénu, kterou oceňuje převážně mužské publikum, zahalí soubor do tmy. Umně rozsvěcované lampiony ukáží přesně tolik, aby divák zůstal v napětí a mnoho si musel domýšlet. Pořadatelům doporučuji lavice opatřit lany a nevychované publikum kurtovat, neb přes zvedající se diváky jsem přišel o nejeden jistě zajímavý pohled. Scéna graduje, lampiony pohasínají a divadlem se šíří námahou ztěžklé oddechování Bao Zi, které se proměňuje v šílený smích ženy, která dosáhla svého.

P
I
V
J
F
O
A
E
N
K
I
K
O
S
V
O
V
I
N
V
Í
G
E
T
H
Ě
O
Z
?
O
Z

Náhle záblesk světla. Vstupuji do druhého dějství. Na scéně se objevuje mladinká Mei Li. A nutno podotknout, soubor nemohl najít lepší herečku. Mei Li je přesně taková, jaká má být. Křehoučká jak lotosový plátek, rty rudé jak rozkvetlé sakury v císařském paláci, alabastrová tvář jak čerstvě napadáný sníh. V kontrastu k Mei Li se za malířským plátnem objevuje Yiu Shua. Proradný malíř v akrobatickém tanci maluje portrét Mei Li.

Medovým hlasem ji slibuje, že obraz představí Císaři a ten okouzlen krásou Mei Li ji pojme za svoji choť. Šťastná Mei Li se dává do tance s Yiu Shuou, který v líbivých slovech ukrývá cenu za svůj portrét. Když pochopí oč Yiu Shua usiluje, je již pozdě. Yiu Shua má Mei Li v pevném obětí a tanečními kroky ji odvádí k lůžku. Na poslední chvíli Mei Li vyhodí do vzduchu malířský prášek čímž zahalí scénu do bílého dýmu. Opět nutno pochválit soubor za umně zpracovaný boj o Mei Linu počestnost. Bílý mrak, ve kterém se míhaly dvě těla, postupně přibývaly rudé, modré, žluté a zelené barvy, jak Mei Li házela po Yiu Shuovy další pytlíky s prášky.

Je dobojováno. Barevný prach sedá. Mei Li utíká ze scény. Zhrzený Yiu Shua ji slibuje krutou pomstu. V mžiku maluje šeredu na plátno a ve tmě utíká do císařského paláce pochlubit se císaři, jakou ošklivu zvětšil. Nutno podotknout, že kdyby herec uměl stejně dobře hrát jak malovat, hodnotil bych hru ještě více. Nicméně pozornost publika strhávala na sebe Mei Li svým nesporným půvabem.

P
I
V J F
E O A E
S N K I
T K O S
I O V I
V O V N
A V Í G
L E T
U H Ě
? O Z

To už tak neplatilo při audienci Yiu Shua u císaře. Zde se naplno projevil nedostatek hereckého talentu Yiu Shuina herce. Dialog s Císařem nezvládl. Guan-xi jako by mu nic neříkalo. Pokud to byl záměr souboru, prosím, ale pochybuji, že takovéto novátorství náročné publikum přijme. Za mě katastrofa. Naštěstí soubor přišel s dalším zajímavým trikem. Když se Císař smál portrétu Mei Li, k jeho hurónskému smíchu se přidali herci za jevištěm, čímž vytvořili zajímavou ozvěnu, která se nesla publikem. Opět, když Císař prohlásil, že chce šeredu vidět na vlastní oči, herec Yiu Shuy nevyužil příležitosti a jasně humorná scéna vyšla naprázdno. Nepomohlo ani plazení před Císařem, aby za ošklivkou nechodil a nepřivodil si slepotu.

Celkem překvapivě soubor vynechal scénu, kdy se Yiu Shua pokouší znetvořit Mei Li před příchodem Císaře. I když, s talentem Yiu Shuova herce se ani nedivím. O to více se soubor soustředil na první setkání Císaře s Mei Li. A nutno podotknout, že scéna setkání byla předčasným vrcholem celé hry. Láska na první pohled byla z obou herců cítit až do publika. Oproti tradici němé scény, kdy city mezi Císařem a Mei Li, vyjadřovaly snové tóny linoucí se z erhu, přidal režisér mužský a ženský hlas za oponou, které představovaly myšlenky Císaře a Mei Li. A co víc! Myšlenkové vyznání lásky bylo přenášeno přímo na publikum!

P
I
V
O
N
K
O
V
V
A
L
U
?
F
E
S
T
I
V
A
L
U
?
J
A
K
O
V
Í
T
Ě
Z
F
E
I
S
I
N
G

Když Císař mluvil o černých očích plných hvězd, sál potemněl a malé lampiony se rozsvítili pod střechou. Když mluvil o vůni jejích vlasů, sálem se nesla vůně pivoňek. Když Mei Li mluvila o slzách štěstí, jako o jarním deštíku, snesly se drobné kapky na tváře diváků. Když mluvila o ohni ve svém srdci, sál pohltit horký pouštní vzduch. Vskutku velkolepé.

Ve třetím dějství ani nevnímám, jak vychytralá konkubína Bao Zi zve Císaře na společnou schůzku, kde jej chce donutit ke sňatku. Stále mám před očima konec druhého dějství. Do reality mě dostává až scéna, kdy Bao Zi marně čeká na Císaře. Velké očekávání se postupně mění ve velké zklamání. Dva eunuchové Shiba a Zhan nalévají Bao Zi alkohol a společně filosofují nad nespravedlností tohoto světa. Režisér dlouho nenapíná a posílá na scénu Císaře s Mei Li. Ostrá výměna mezi Mei Li a Bao Zi se brzy zvrhá v boj o Císaře.

Jako tradičně se boj přelévá do publika. Eunuchové Shiba a Zhan povzbuzují diváky, aby svým projevem vyjádřili náklonost k jedné z dívek. Zvítězí Bao Zi, která se o přízeň Císaře zasloužila svou pílí a umem? A nebo Mei Li, která je jen ... krásná? Kakofonie hlasů, která se šíří sálem je doplněna záblesky světla.

P
I
V J F
E O A E
S N K I
T K O S
I V O V I
V O V Í N
A V V Í G
L E T
U H Ě
? O Z

Scéna se stává nepřehlednou i díky mlze, která se valí kolem Císaře z pódia. Akrobatický výkon Mei Li a Bao Zi je neuvěřitelný. V úžas pak propukají diváci, když se souboj dívek přesune do vzduchu. Zavěšené na laně kolem sebe krouží jak posvátní krahujci. A jak to dopadlo? Jako vždycky, dle přání diváků.

Fei Sing Yiu Chang ukázal, že patří mezi přední soubory Říše a jistě svojí adaptací "Šikovní a překrásné konkubíny" ohromí publikum i na Pivoňkovém festivalu. Ohromí i porotu a vyhraje turnaj? Tím už si jistý nejsem. Výkon Yiu Shua neodpovídal nejlepšímu souboru v Říši.

Zheng Yici

P
I
V
O
N
K
O
V
V
E
H
O
?
J
A
K
O
V
Í
T
Ě
Z
F
E
S
T
I
V
A
L
U
?
F
E
I
S
I
N
G

Po posledním úkolu, který vás na pár měsíců odvedl z hlavního města, si užíváte zaslouženého odpočinku. Jste v malém paláci, který vám Rodina dala k užívání i s rodinkou sloužících. Někdo se sluní na dvoře, jiný válí v lázni, další se nechává masírovat. Užíváte darů, které jste dostali, protože moc dobře víte, že příště nemusíte mít takové štěstí a z výpravy se třeba nevrátíte vůbec.

Už minulý týden jste zaslechli drby, že se chystá něco velkého, ale nedařilo se vám zjistit žádné podrobnosti. Proto když se u vás doma objeví vzkaz, že zítřejšího dne vás čeká Šan Gao, nejste překvapení, spíše zvědaví.

K jeho domu přijdete radši o půl hodiny dříve, víte, že nerad čeká. Služební vás uvedou do salónku, kde vám nabídnou čaj a vy čekáte, až na vás váš patron v Rodině bude mít čas.

Zanedlouho se objeví jeho stařícký písař a vyzve vás, ať ho následujete. Uvede vás do kanceláře. Šan Gao vás čeká sedíc za svým stolem, dočítá nějakou zprávu a beze slova vám pokyne, ať se posadíte. Písař se došourá ke svému stolečku, za nějž usedne a připraví si nástroje, aby pořídil záznam schůzky pro archiv Bílého Lotosu.

Chvíli čekáte v tichu, Šan Gao, zdá se, čte zprávu pro jistotu ještě jednou. Pak ji odloží na kraj stolu a vážně na vás pohlédne. Zpravidla bývá v dobrém rozmaru a má smysl pro humor, ale dnes je poznat, že se chystá něco závažného.

K
A
R
I
É
R
Y

V
Ý
Z
V
A

N
E
J
V
Ě
T
Š
Í

“Rodina má pro vás nový úkol. S přehledem nejtěžší, jaký po vás kdy chtěla.” Na to se odmlčí, ať můžete vážnost situace také vstřebat, pak pokračuje: “Pokusíte se unést vysoce postavenou osobu - princeznu Šai Li z rodu Jin. Pokud se vám to podaří, rodina získá přátelství silného společenského hráče.” Už byste se chtěli zeptat - “Koho?”, ale víte, že vědět tohle vám nepřísluší.

“Princezna bude cestovat ze své domoviny na Pivoňkový festival do nížin. Na této cestě bude nejzranitelnější. Ale i tak bude skvěle chráněna. Víme, že kromě silné čarodějky a oddílu zkušených válečnic při takovýchto výpravách používá také dvojnice. Nejtěžší tedy bude identifikovat pravou princeznu. Podle našich informací má na pravé hýždí čtyři mateřská znaménka v řadě za sebou, asi na palec vzdálená. Jde o dost delikátní informaci, jejíž získání nebylo pro rodinu snadné, ani levné. Tato informace by měla posloužit k rozpoznání opravdové princezny od jejích dvojnic. Abyste měli prostor, jak se dostat dostatečně blízko, rodina vám pronajala pokoje v horském hostinci Unavený Poutník, kde víme, že princezna s celou svou výpravou bude při své cestě nabírat síly. Je to nejlepší místo pro sledování, rozkrytí jejích obranných řad a postupů a pro naplánování únosu. Abyste byli skupině princezny co nejbližší, rodina vám pronajala honosné pokoje v lepší části hostince. Měli byste si vybrat převleky a krycí příběh, který tomu bude odpovídat. S princeznou pak musíte jako duchové procestovat kus země, na náš statek v provincii Wuhan, kde už jí do své péče přeberou další členové Rodiny.”

K		N
A	V	E
R	Ý	J
I	Z	V
É	V	Ě
R	A	T
Y		Š
		Í

Všichni si sami pro sebe přebíráte, jak se k úkolu postavíte, ale nikdo z vás neváhá se do něj pustit - Rodina pro vás udělala mnoho a vám snad ani celý život nebude stačit k tomu, abyste jí to mohli vrátit.

“Když už budete v tom hostinci,” pokračuje pak Šan Gao, “a budete čekat na princeznu, porozhlédněte se kolem. Ten hostinec tam provozují už druhé tisíciletí a prý tam dokonce umí namíchat opravdový omlazovací lektvar. Celý ten podnik je sice daleko od Čchang-Anu a většiny zájmů Rodiny, ale třeba by výhledově potřebovali “ochranu”, nebo by uvítali nějakou spolupráci. Mějte tedy oči otevřené. Odjíždíte zítra. Písař vám donese plán princezniny cesty, který si zapamatujete a hned spálíte.”

Pak vám pokyne, ať se postavíte k odchodu, což neodkladně učiníte.

Při odchodu vás zastaví svým klasickým rozloučením:

“A nezapomeňte - než se nechat chytnout...”

“...raději zemřít!,” odpovídáte sborově. A doufáte, že na to nebude muset dojít.

K
A
R
I
É
R
Y

V
Ý
Z
V
A

N
E
J
V
Ě
T
Š
Í